

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6/7

Juni/Juli 1988

24. årg.

Navn av å leve — men er død

Joh. Åp. 3, 1-6

TIL MENIGHETEN I SARDES

Nå er det så lett å tenke at Jesus bare kommer med dom og anklage til denne menigheten. Men her må vi ikke glemme at det er en grunn for det han sier. Jesus sier dette fordi han elsker denne menigheten. Han vet hva som er denne menighetens ulykke. Han, som har de syv Guds ånder, vet jo alt. Denne menigheten er også i hans hånd, og han har en spesiell omsorg for den. Ja, han har til alle tider en spesiell omsorg for dem som bekjenner seg som kristne uten å være det. Jesus vil ikke at de skal bli i denne fryktelige stillingen, Hør hva han sier! «Bli våken, og styrk det annet, som var på vei til å dø! for jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud». Bli våken betyr: Innse din situasjon! Den som sover, ser jo ikke noe. Han vet det ikke

om han er i livsfare. Av Jesu lignelse om de ti jomfruer, vet vi at vi i dag i endetiden er i en søvnens tid for Guds folk. Denne søvnens tid karakteriseres nettopp av at det er så mange som bekjenner seg som kristne uten å være det.

Styrk det som er igjen

Det var altså noe som holdt på å dø, men som det allikevel var en rest igjen av. Hva er det? Det er evnen til å høre sannheten. De fleste i menigheten levde ikke med Gud. Men av Jesu ord forstår vi at de ennå hadde en svak evne til å oppfatte Guds ord, slik at Gud kunne få dem i tale. Men den som har en overbevisning og ikke følger den, vil miste selve evnen til å ha overbevisningen. Hvis man hører sannheten og forstår at den gjelder

en selv, men så ikke vil bøye seg for den, da mister man evnen til å kjenne sannheten. Derved kan et menneske komme i den stillingen at Gud aldri mer får dette mennesket i tale. Da er det den evige fortapelse for et menneske. Å styrke det som er igjen, skjer altså ved å ta Guds ord til hjertet og bøye seg for det, idet man gir Gud rett. Det skjer aldri på annen måte enn at man med bøyd hjerte tar til seg den alvorlige ankla- gen «du har navn av at du lever, og du er død».

Når det videre sies at Jesus ikke har funnet at «dine gjerninger er fullkomne for min Gud», så betyr det at de som kristne ikke holder mål overfor Gud. Det er noe i en sann kristens liv som viser at Gud bor i ham. Gjenfødelsen og det nye sinn har sine kjennetegn. Men Jesus finner ikke disse her. Det som viser at et menneske lever med Gud, er borte. Livet og gjerningene vitner ikke om at Gud bor i hjertet. Derfor holder de ikke mål, men lever i et selvbedrag.

Veien ut av denne ulykken er bemerkelsesverdig. «Kom derfor i hu hvorledes du har lært og hørt, og ta vare på det og omvend deg! Hvordan tok du imot ordet? Hva lærte og hørte du? Ordet kom med et ganske bestemt sannhetsinnhold, og her kommer evangeliet inn i bildet igjen. Vi må tilbake til dette

sannhetsinnholdet, for all fornyelse skjer ved å gå tilbake til begynnelsen. Hva lærte du om Jesus og hans fullbrakte verk? Hold fast ved det? Det vil si: Ta vare på det som noe som er uerstattelig verdifullt for deg, og som du er redd for å miste. «Ta vare på det og omvend deg!» Her møter vi igjen en hebraisme. Omvendelsen kommer som en frukt av at du går tilbake til begynnelsen og gir akt på det og holder fast ved det. *Det fører til omvendelse.* Det blir ikke sagt at vi skal ha noe nytt eller finne på noe ekstraordinært.

Hva er begynnelsen til all sann kristendom? Det begynner med at man tar imot Guds ord, og dette blir vi oppfordret til her. Vi kan jo ikke ta imot Guds ord uten ved å høre, men nettopp å se, høre og ta imot ordet om Jesus resulterer i omvendelse. Vi skal ikke omvende vårt hjerte, men det vi har lært og tatt vare på, *det omvender vårt hjerte.* *Det gir liv i Gud til dem som ikke har det.*

Ø. Andersen i Dagen

Guds altar på jorda er frelsarens kross

I Lukas evangelium 23, vers 33 les me: Då dei kom til den staden dei kallar Skallen (Golgata), krossfeste dei han der, og like eins illgjerningsmennene, den eine på høgre og den andre på venstre sida. Men Jesus sa: Fader, forlat dei, for dei veit ikkje kva dei gjer!

Den som les sin Bibel vil sjå at i den gamle pakta er der ofte tala om offer, og der er det *alltid tale om menneske som ofra til Gud*. Dei ofra syndoffer for sine synder, for å hindra at Gud slepte sin vreide laus over deira synder. Og ein dag i året var den store *forsoningsdagen*, den fyrste dagen i den sjuande måna-

den, då dei i sju dagar skulle bera fram sine *forsoningsoffer for Herren*.

Alle desse offer var alle førebilete og ein skugge av Guds store forsoningsoffer som skulle koma. Dei kunne ikkje ta bort synder eller gjera den fullkommen for Gud som bar dei fram. Dei måtte berast fram kvart år, og det viser at dei ikkje kunne ta bort synd eller gjera den fullkommen som bar dei fram. Kunne dei gjort det, så ville dei halde opp med å bera dei fram, då dei ofrande ikkje lenger ville ha synder på samvitet. Sjå Hebr. 10,1-f. Der står at dei årleg minna folket om deira synd. Minna om at dei var syndarar under Guds vreide, dødsdømde med ein dom som ein dag måtte eksekverast av den tre gonger heilige Gud.

Men her på Skallestaden, på Golgata, var det *Guds offeralter som blei reist, og det var Gud som ofra det store forsoningsoffer*, som tok bort verda si synd, med *eit einaste offer*, på *ein einaste dag*. Altaret var Krossen, forbanninga sitt tre, og offerlammet var «Det Guds lam som tok bort verda si synd» (Johs. 1,29), Jesus Kristus, Guds einborne Son. Isak spurde Abraham: Kvar er offerlammet? Abraham svara: *Gud vil sjølv velja seg ut eit offer*

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Iam. På Golgata ser du offerlammet Gud valde seg ut.

Sangaren spør: «Hvorfor henger han der på forbannelsens tre? Jo, fordi dine synder er der». Han som ikkje visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, so me skal verta rettferdig for Gud i han (2. Korint. 5,21). «Og liksom Moses lyfte opp ormen i øydemarka, soleis *lyt* Menneskesonen lyftast opp, so kvar den som trur på han skal hava æveleg liv». (Johannes 3,14-f).

Kvífor måtte så Gud senda Jesus inn i menneskeslekta og bli krossfest? På grunn av vår synd, på grunn av at Gud lyste forbanning over menneskeslekta og heile Guds skapning på jorda, og sa at den som syndar skal døy, og at Gud er sann og rettferdig og vaker yver sitt ord og set det i verk. Og her er det ingen skilnad, *alle menneske har synda og står ærelause for Gud.* (Rom. 3,22-23). Soleis *lyt* Menneskesonen lyftast opp, las me fram-anfor. Etter lova må alt reinsast med blod, og *utan at blod vert utrent, fær ingen forlating.* (Hebr. 9,22). Synda si løn er døden, difor måtte Guds offerlam døy i vår stad, og ved sitt blod sona all synd, for at Gud kunne vera sann og rettferdig mot sine ord og kunna tilgi synda-ren. Kristus kjøpte oss frie frå forbanninga åt lova, med di han vart ei forbanning for oss – for det stend

skrive. Forbanna er kvar den som heng på eit tre – so velsigninga åt Abraham kunne koma yver heidningane i Kristus Jesus, so me ved trua kunne få Anden som var oss lova. (Galat. 3,13-14). Er du ei søkerjande og leitande sjel, vil eg gi deg det råd at du finn fram Bibelen og les dei kap. som er henvist til, og heile romerbrevets 3. kap.

Dei tre krossane

Me las til å byrja med at då dei krossfeste Jesus, krossfeste dei ein røvar på høgre sida hans og ein annan røvar på venstre sida. Kvífor gjorde dei det? Utan tvil utførde dei Guds gode vilje, og som Guds «anskuelsesundervisning» overfor oss om Guds frelsesverk. Kven trur du var den største syndaren av dei tre? Utan tvil Jesus på den midterste krossen! Dei to røvarane døydde for sine eigne synder, som dei hadde fortent, etter den eines ord. Jesus derimot var utan synd, og leid ikkje det *han* fortente, *men det eg og du fortente.*

Men Gud la heile verda si synd på han, frå Adam og Evas synd og Kains første mord til den siste synd som blir gjort før syndemålet er fullt og domen kjem, difor bar han den største syndebøra noko menneskeson hev bore. Jesus sigra og reiste nådestolen i trua på Golgata. Nådestolen var loket over paktkista som inneheldt lovtavlene. Difor

kan du med frimod gå fram til nådens kongstol, og du vil finna miskunn og få nåde til hjelp i rette tid, seier Guds ord og evangelium.

Er så alle menneske frelst, korleis dei så lever her i verda? slik nokon lærer. Nei! Jesus døydde for all synd og sona all synd ved å ofra seg sjølv. Guds rettferd, som han viste på krossen, er *for alle, men yver alle som trur.* Rom. 3,22: Ei rettferd frå Gud ved trua på Jesus Kristus for alle og yver alle som trur. For det finst ingen skilnad; alle hev synda og vantar æra for Gud, og dei vert rettferdigjorde ufortent av hans nåde ved utløysinga i Jesus Kristus. Honom synte Gud fram i blodet hans, *som ein nådestol ved trua.* Soleis ville han syna si rettferd, av di han i sitt tolmod – eller langmod – hadde hatt tol med dei syndene som fyrr var gjorde – han ville syna si rettferd i den tid som no er, so han kunne vera rettferdig og gjera den rettferdig som har trua på Jesus. Berre den som er rettferdigjort ved trua, har fred med Gud, og ved han hev fenge tilgjenge til nåden som me står i, og kan rosa seg av Guds herlegdom. Rom. 5,1-2.

Røvarane er mine og dine representantar på Golgata. Jesus og ordet om krossen skil menneska i to flokkar der Ordet blir forkynt eller lese. Skile mellom frelst og ufrelst

set i hjarta, og blir avgjort av korleis hjarta stiller seg til Jesus og evangeliet. Den eine røvaren på venstre sida (Matt. 25,41) er representant for alle vantruande hjarto som avviser Jesus og hans frelseskall. Til dei vil han seia på domens dag: Gå bort frå meg, de bannstøyte, til den ævelege elden, som er tilbudt åt djevelen og englane hans. (Matt. 25,34.)

Røvaren på Jesu høgre sida er representant for dei med eit hjarta som tek imot Jesus og evangeliet om han, i hjarta, dei som trur og tek imot ordet hans, dei som trur på namnet hans. Til dei vil han seia på domens dag: Kom hit, de velsigna barna til Far min, og tak det rike i eiga som var etla åt dykk alt ifrå verda vart skapt.

Røvaren på høgre sida erkjende at han var ein skuldig syndar som berre leid det han fortente – døden. Og han trudde at Jesus ikkje hadde gjort noko gale, og ba: *Jesus, kom meg ihug når du kjem i ditt rike!* Jesus svara: Sanneleg seier eg deg: I dag skal du få vera med meg i Paradis! Guds ord seier: *Kvar den som påkallar Jesu namn, han skal bli frelst!* Sjå til at du er på rette sida, og at du blir funnen der når din dag kjem!

Amund Lid

Er Faderens kjærighet i deg?

Jeg skriver til eder, mine barn, fordi eders synder er eder forlatt for hans navns skyld; jeg skriver til eder, I fedre, fordi I kjenner ham som er fra begynnelsen; jeg skriver til eder, I unge, fordi I har seiret over den onde. Jeg har skrevet til eder, mine barn, fordi I kjenner Faderen; jeg har skrevet til dere, I fedre, fordi I kjenner ham som er fra begynnelsen; jeg har skrevet til eder, I unge, fordi I er sterke, og Guds ord blir i eder, og I har seiret over den onde. Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er kjærigheten til Faderen ikke i ham; for alt som er i verden, kjødets lyst og øinenes lyst og storaktighet i levnet, er ikke av Faderen, men av verden. Og verden forgår og dens lyst; men den som gjør Guds vilje, blir til evig tid. I Joh. 2,12-17.

Apostelen har i det foregående fortalt om hensikten med sitt brev. Her gir han oss begrunnelsen for, at han skrev. Seks ganger møter vi ordet fordi. – Man kunne lett komme på den tanke, at han ville skrive til dem, fordi han var klokere på livet i Gud, enn leseren var, og det ville sikkert være sant nok – eller fordi de trengte til advarsel, formaning og veiledning. Men hans

begrunnelse ligger i et helt annet plan. Han stiller seg ikke over dem, selv om han kunne gjøre det med rette, men han stiller seg ved siden av dem, som den som vil ha fellesskap med dem. Det er fellesskapet om Guds nåde og dens virkninger, som driver ham til å skrive. Han kaller dem mine barn, og dermed er forholdet mellom dem og han belyst. Det er kjærigheten i Kristus som binder dem sammen. Men blandt disse barn skjelner han mellom noen som han kaller fedre, og noen han kaller unge. Der er altså forskjellige alders og utviklingstrinn blandt kristne, men alle er de barn hos Gud (3,1; slgn. Heb. 5,11 flg.).

Felles for dem alle er to ting: Eders synder er eder forlatt for hans navns skyld – I kjenner Faderen. De to ting hører sammen som årsak og virkning, så den ene ikke kan være der, uten at den andre også finnes. Det grunnleggende for barnekåret er synderens forlatelse, og det er ikke bare noe de fikk en gang, men det sies i nutid. Der begynner barnekåret, og på det grunnlag fortsetter det: en gang for alle og for bestandig. Det grunnlag har vi ikke selv frembrakt, men det skyldes helt og holdent en annen.

De har fått nåde og de står fremdeles i nåde (Rom. 5,2; 1. Kor. 15,1) Johannes nevner intet om deres tro, for han taler her kun om det objektive grunnlag: for hans navns skyld, men deres tro omfatter syndernes forlatelse. Grunnen til forlatelsen er ikke deres tro, men hans navn, fordi han er den, han er i sin åpenbaring, soning for hele verdens synd. Det han er, skal forkynnes (Luk. 24,47; Apg. 10,43 og 13,38), og forkynnelsen av det ord har troen med seg til dem som hører det.

Først gjennom det budskap lærer en synder å kjenne Gud, og han føres inn i det samfund med Gud, hvor han erkjenner at han kjenner Gud (v. 3a Heb. 8,11-12). Dersom man ikke kjenner Gud som den som tilgir synd for Jesu skyld, så kjenner man ham slett ikke. For det å kjenne Faderen hører uløseligt sammen med å kjenne Sønnen: Ingen kjenner Faderen uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for (Mat. 11,27). Det frelsende kjennskap til Faderen kommer ved syndenes forlatelse, og den kan bare Sønnen skaffe til veie – ingen kommer til Faderen uten ved Sønnen (Joh. 14,6).

For det andre er det heller ingen som kjenner Sønnen uten Faderen, og den som Faderen vil åpenbare Sønnen for (Mat. 16,17). – Den

ene kan altså bare kjennes igjennom den andre (1. Joh. 2,23). Det passer ikke, at noen kjenner Faderen uten Sønnen, og det passer heller ikke, at noen kjenner Jesus uten Gud, for de to er ett.

Når Johannes særlig bemerker, at fedrene kjenner ham som er fra begynnelsen, har det kan hende sin grunn i, at de med årene mer og mer har søkt å trenge inn til alle tings begynnelse (1,1) – og derfor mer og mer har fordypet seg i ham som evig er, og det er nettopp uttrykk for hans persons hemmelighet (2 Mos. 3,14). Det tar sin tid, innen denne erkjennelse modnes, men Johannes mener selvfølgelig ikke, at de unge ikke kjenner Sønnen. Det er bare andre sider ved ham, de unge først får øie på, fordi deres behov ligger mer på kampens plan enn på hvilens: Jeg skriver til eder, I unge, fordi I har seiret over den onde.

Hvordan kan han skrive slik til ungdom, som stadig må kjempe for å seire? Hemmeligheten er nok å finne i 4,4: I har seiret, fordi han som er i eder, er større enn han som er i verden; se også 5,4-5: Dette er den seier som har seiret over verden, vår tro. Hvem kan seire over verden uten den som tror at Jesus er Guds Sønn?

Det må bety, at selve troen på Jesus er den grunnleggende seier

som har alle andre seire i seg. Den som har seiret på denne måte, kan seire, fordi han som en gang for alle har seiret, bor i deres hjerter ved troen. Derfor har de seieren inne, så lenge han er der. Det er seieren over den onde, at Jesus kommer inn i hjerte. – Deres kamp har i første omgang ikke vært rettet direkte mot den onde, men når Jesus lukkes inn, så overtar han personlig kampen, og han kan holde den onde i sjakk: Troen seirer derved, at den lar Jesus komme til. Troens strid er ikke så meget direkte nærkamp med fienden, men indirekte stadig å gi rum for Jesus i hjertet.

– «I unge, fordi I er sterke, og Guds ord blir i eder, og I har seiret over den onde». Det er ikke ved egen kraft, de er sterke og har seiret, men hemmeligheten er den, at Guds ord blir i dem; slgn. Joh. 8,31 og 15,7: Med ordet blir han selv i dem. – De er altså kommet over det stadium, hvor deres barnekår bedømmes ut fra følelser eller stemnigner, for det beror på det ene, at Guds ord blir i dem, og det skjer ved, at troen holder fast ved selve ordet, for derved beholder Jesus sitt tak i dem. Dersom du vil seire, så la derfor ordet bli i deg, for det har kraft i seg og beseirer den onde.

Kilden til alle de goder, som her er nevnt, er stadig synderens forla-

telse for Jesu skyld. I den gave ligger alle de andre gjemt: Den, som har Guds tilgivelse kjenner Gud, han får kraft (2. Tim. 2,1; Ef. 6,10), og han har vunnet seier, så han kan seire!

Det ville være sørgetlig, om noen av dem skulle miste alt dette, og Johannes vet, at der er farer langs veien, helt til vi er fremme ved målet. Derfor kommer han nu med en formaning – på bakgrunn av de rikdommer som de eier i Kristus, og nettopp på det grunnlag får den sin store vekt og myndighet: Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! (v. 15). Det er ikke en tone som man hører meget av i dag. Den gamle pietisme var mere redd for verden, enn det er på mote å være i dag.

Nu har man «heldigvis» funnet ut av, at verden er Guds verden, og så blir det overbetonet i den grad, at man glemmer nesten at den er falt fra Gud og derfor ligger i det onde, – glemt, at Jesus kalte djevelen for denne verdens fyrste, og når det fortunes, blir verden ikke mere så farlig. Det blir heller ikke farlig å innrette seg med den. – La så være, at det kunne være noe lovisk i måten, de gamle holdt seg klar av verden på, men meningen var god nok. De ville holde seg lengst mulig borte fra den avgrunn, som

går langs veien til livets land, de ville ikke miste klenodiet.

De hadde hørt tonen om å kjempe alvorlig, stride troens strid: – «Verden er så farlig, lær meg å vandre varlig. Verden, o verden! hvi frister du meg endog under hårene hvite? Kjenner deg noen, han kjøper ei deg, på hvem kun en dåre kan lide, du skuffed enhver, som hadde deg kjær, du tidlig og silde dem skuffet forvisst – og grovest til sist». (Grundtvig)

Nu kan «verden» bety flere ting i Bibelen: Jorden, universet, den falne menneskehett (Joh. I). Ordets opprinnelige betydning var: Prydelse, smykke – verdensordenen, den sanselige, forgjengelige verden, spesielt betyr det hedninger, verdslige mennesker. – Det kan ikke være tvil om, hva Johannes mener, for han definerer det nærmere i v. 16: Alt det, som er besmittet av synden – og navnlig den del av verden, som vi har inne i vår egen barm.

Jesus hadde selv denne fare spesielt i tankene den siste aften Joh. 17: At disiplene måtte bli bevart fra verden. Der er også mange advarsler mot denne fare (Rom. 12,2; 2. Tim. 4,10:; Jak. 4,4). Verdenskjærlighet og Guds kjærlighet kan ikke forlikes, og derfor fører Guds fred til strid mot verdenskjærligheten: Om noen elsker verden, da er kjær-

ligheten til Faderen ikke i ham – og dermed mener Johannes, at han ikke er noen kristen.

Vel er det sant, at Gud har elsket verden (Joh. 3,16), men det er med den hellige kjærlighet, som vil elske synderen ut av hans synd, så det er en helt annen sak. – Der er en kjærlighet til verden, som en kristen ikke skal være foruten, den kjærlighet, som vil ha verden frelst for den er av Faderen.

Med uttrykket «Faderens kjærlighet» menes der selvsagt vår kjærlighet til Gud, kan man lese i en fortolkning. Men det tror jeg ikke på. Det går langt dypere, og vi har nok forklaringen fra Jesus selv i Joh. 17,26: For at den kjærlighet hvormed du har elsket meg skal være i dem, og jeg i dem. – Faderens kjærlighet er samlet om Jesus, og utøses den i våre hjerter ved Helligånden, så er det ikke vår kjærlighet til Gud som fyller sinnet, men det er nettopp hans kjærlighet, og Gud kan elske Jesu disipler, som han elsker Jesus, fordi han har tatt bolig i dem.

Men den kjærlighet hater synden til døden, og dermed blir det klart, at Faderens kjærlighet ikke finnes i den, som elsker verdens syndighet. Den høyeste åpenbarelse av Faderens kjærlighet på Golgata, er samtidig den skarpeste dom over verden og synden. Derfor kan ver-

denskjærlighet og Gudskjærlighet aldri trives i det samme bryst. Den ene må alltid fordrive den andre. – Det begrunner apostelen nærmere i v. 16: Alt det som er i verden – er ikke av Faderen, men av verden. – Vi skal merke oss, at alt det som er i verden, ikke beskrives som noe, som kommer til oss utenfra, men som noe som bor dypt i vår syndige natur. Det er altså ikke verden som er skapt av Gud, det er noe i veien med, skjønt den nu er underlagt forkrenkeligheten på grunn av menneskets synd. Men dette vers handler egentlig om den indre verden av synd som bor i en synder: Kjødets lyst ligger jo ikke andre steder enn inne i det syndige kjød, og derfra vil det gjøre seg til herre over mennesket, kjødet begjærer (Gal. 5,17; Rom. 7,8 og 13,14).

Synden sitter aldri i tingen utenfor oss, men den kommer innefra (Mat. 15,19). Og med kjødets lyst menes ikke bare noe med «sex» se Gal. 5,20-21. Synden sitter i sinnet. Med øynenes lyst tenkes det heller ikke på det, som utenfra kan fange blikket, men på den syndige lyst som sitter inne bak ved øyet og baner seg vei ut gjennom øyet: «Hver den som ser på en annens hustru, så han begjærer henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte» (Mat. 5,28). – Deres øyne er fulle av utuktig begjær og speider

uavlatelig etter synd (2. Pet. 2,14). Det er øyet selv som er aktivt «ondt øye» i Mrk. 7,22. Men øyet avspeiler sinnet og forandres med det. Det onde kommer ikke fra det man ser, men fra måten man ser på – ut fra sinnet.

«Skryt med jordisk gods» – tenk, at det kan være noe å skryte med, og hvor mange er ikke gått i den felle! Men når jorden og dens fylde hører Herren til, så er det toppmålet av forblindelse å skryte av noe man har fått til låns, og som han krever regnskap for en gang (Luk. 16,2) Det er en betenklig sak å være meget betrodd, sett i evighetens lys, og den eneste mulige følelse på det punkt, må da være takknemlighet og ydmykhet, når man tenker på, hvem det betrodde i virkeligheten tilhører.

Alle de nevnte ting har sin rot i å synde med betrodd gods i stedet for åære Gud med det, og de betegner også tre trinn innenfra og utetter: begjæret, blikket og besiddelsen – altsammen utslag av selvet.

Om alt det, som er verdenskjærligheten i funksjon, har apostelen noen tankevekkende ord i v. 17: Verden forgår og dens lyst – alt dette fører i fortapelse, fordi det utelukker at Guds kjærlighet får rom i hjertet. Det er ikke tingene som er det gale, men det at de fyller hjertet opp, så der ikke blir plass til Gud

derinne. Hjertet kommer til å dele skjebne med det som det er fylt med.

Holder det seg til det forgjengelige, så forgår det med verden en gang. Ikke engang lysten skal unngå den skjebne, for der er ingen lyst i forbindelse med synden i fortapelsen. Synden mister sin deilighet, og kun den bitre kval er tilbake som næring til ormen som ikke dør, og ilden som ikke slukkes.

Johannes skriver disse ting til de troende, så vi skal ikke straks adressere det til de uomvendte. Vi trenger selv til å ta det til hjerte, hvis vi vil komme klar av verdens farlige skjær. Vi synger: «Deilig er jorden» – men skal ikke glemme: Farlig er veien. For det farligste ved synden er nettopp, at den forkler seg i deilighet, og der er tilsist kun ett sted, hvor vi kan lære å se synden i all dens heslighet, så vi kan lære: «Å sie verden rett farvel I livets gry og livets kveld Er like tungt å nemne. Det lærtes aldri her på jord, Var, Jesus, ei du i ditt ord Hos som du er hjemme». (Grundtvig).

Paulus hadde funnet den rette hjelp ved Kristi kors: Ved hvem verden er korsfestet for meg og jeg for verden (Gal. 6,14). I korsets lys får synden sitt sanne ansikt.

Den store motsetning hertil lyder: «Men den som gjør Guds vilje, blir til evig tid.» – Her skal vi ikke

straks begynne å tenke i lovens baner, men vi må gå tilbake til v. 5, og den forståelse vi fant ut fra Jesu egen måte å uttrykke seg på: Å gjøre Guds vilje betyr i denne sammenheng å tro og holde fast ved ordet om Jesus, så vi lever i den kjærlighet som han har bevist oss, lever i det samfund med Gud, som han selv har lukket opp for oss ved Jesus, og siden innbuadt oss til å leve i: «Det er min Faders vilje, at jeg ikke skal miste noe av alt det han har gitt meg» (Joh. 6,39). Så er det også Faderens vilje, at ingen skal miste noe av alt det som Jesus har vunnet til oss! Men skal begge deler lykkes, så må vi praktisere det han selv har bedt oss om: «Bli i meg, bli i min kjærlighet, bli i mitt ord, så er I sannelig mine disipler.»

*Av Marius Jørgensen
ved Godtfred Nygård*

Om den hellige nattverds hemmelighet

Av Johan Gerhard

Det er i sannhet en forbausende og i høyeste måte tilbedelsesverdig hemmelighet som tilbys oss i den hellige nattverd, for her er en rik skatt, et helt skattkammer av guddommelig nåde.

Vi vet at Gud plantet livsens tre (1. Mos. 2, 9), for at dets frukt skulle holde våre første foreldre og deres etterkommere i den medskapte udødelighets lykksalige tilstand. I paradiset stod også kunnskapens tre på godt og ondt. Men det som Gud hadde gitt menneskene til liv og salighet og til øvelse i lydighet, det ble dem til død og fordømmelse, i det de fulgte Satans tillokkelser og sine egne lyster og begjæringer.

Men her er atter det sanne livsens tre, det liflige tre, hvis frukt skal være til saliggjørende spise og dets blad til legedom (Esek. 47,12). Dets sødme tar bort alt det onde, ja selve dødens bitterhet.

Israels barn fikk manna for å nære seg med himmelsk spise (3. Mos. 16, 15). Men her er den rette manna, som kommer ned fra himmelen og gir verden liv (Joh. 6, 33). Her er himmelbrød og englemat, og den som eter av dette brød, skal ikke hungre til evig tid (Joh. 6, 35.51).

Israels barn hadde paktens ark og nådestolen (2. Mos. 25,21), hvor de kunne høre Herren tale fra munn til munn. Her er den sanne paktens ark, Kristi aller helligste legeme, i hvilken alle visdommens og kunnskapens skatter er skult (Kol. 2, 3). Her er den sanne nådestol i Kristi blod (Rom. 3, 25), som virker at vi blir benådet i den elskede (Ef. 1, 6). Han taler med oss, ikke bare ved den indre trøst, men han bor også i oss og bespiser oss, ikke alene ved himmelsk manna, men med seg selv.

Her er visselig himmelens port og englestigen (1. Mos. 28,17). For skulle vel himmelen være høyere enn den som er i himmelen? Eller skulle himmelen være inderligere forenet med Gud enn kjødet og den menneskelige natur, som han har tatt på seg? Himmelen er Guds trone (Es. 66, 1), men på den menneskelige natur, som Kristus har antatt seg, hviler Herrens Ånd (Es. 11, 2). Gud er i himmelen, men i Kristus bor all Guddommens fylde legemlig (Kor. 2, 9).

Sannelig, dette er et stort og usviklig salighetspant for oss. Et større kunne Han ikke gi, for hva er større enn Ham selv? Hva kan vel være inderligere forenet med Ham enn

Hans menneskelige natur, som er opptatt til delaktighet i den hellige treenighet og inneslutter den hele skatt av himmelens goder i seg? Hva er så inderlig forenet med Ham som hans kjød og blod? Med denne sanne himmelspise vederkveger Han oss arme, svake ormer, og gjør oss delaktige i sitt vesen og tillike i sin nåde. Hvem har noensinne hatet sitt eget kjød? (Ef. 5, 29). Og hvorledes kunne da Herren forakte og forsmå oss, da han bespiser oss med sitt kjød og blod? Hvorledes kunne Han forglemme dem som Han har gitt sitt eget legeme til pant? Og hvorledes skulle Satan kunne få makt over oss, da vi blir styrket og vederkveget med himmelsk spise, for at vi ikke må trettes og bukke under i striden?

Nei, vi er dyrebare for Kristus, for Han har jo kjøpt oss dyrt. Vi er Ham dyrebare, for Han bespiser oss med dyrebare og kostelige goder. Ja, vi er Ham dyrebare, for vi er hans legems lemmer, av Hans kjød og av Hans ben (Ef. 5, 30). Han er det eneste legemiddel for alle våre åndelige sykdommer, den kostelige urt som virker evig liv. Hvilken synd er så stor, at ikke Kristi hellige kjød forsoner den? Ja, hvilken synd er så stor at Hans levendegjørende kjød ikke leger den? Hva er så dødelig, at det ikke ved Guds Sønns død tilintetgjøres?

Hvilke Satans piler er så gloende, at de ikke slukkes i den guddommelige nådekilde? Hvilke samvittighetspletter er så mørke, at de ikke vaskes rene i dette blod?

Herren var nær Israels barn i en skystøtte og i en ildstøtte (2. Mos. 13, 21). Her er ingen sky, men Rettferdighetens Sol (Mal. 4, 2), vår sjels lys. Her er ikke den guddommelige vredes ild, men den guddommelige kjærlhsrets varme, som ikke viker fra oss, men fester bolig hos oss (Joh. 14, 23).

Våre første foreldre ble satt i paradiset (1. Mos 2, 8), denne hellige og liflige have, som skulle være et forbilde på den evige salighet, at de ved påminnelsen om Guds store godhet måtte vise sin skaper skyldig lydighet. Og se, her er mere enn paradiset, for her mettes skapningen med sin skapers kjød, her renses den botferdige samvittighet med Guds Sønns blod. Kristi lemmer næres av Kristi legeme. Den troende sjel bespises med guddommelig og himmelske retter.

Herrens hellige legeme, som englene tilber i personenes enhet, som erkeenglene dyrker, som de mektige bever for, som alle himmelkrefter beundrer – dette er blitt vår åndelige næring.

Himmelen glede seg, og jorden fryde seg (Sal. 96, 11), men fryd deg ennu mere, du troende sjel, da

så store og så herlige nådegaver tilbys deg!

Dette er vår Grunn til glede,
Kristus selv er her til stede,
thi hans kjød for sant er mat,

og hans blod for sant er drikke,
tro det, ta det, tvil slett ikke,
et og drikk og vandre glad!

(Fra Hellige Betrakninger)

Kristen tjeneste

Joh. 15,1-8

Der er så mye tale idag, om det som vi kaller for kristent arbeid. Ja, vi sier det jo slik, kristent «arbeid», og det som betyr noe i den sammenheng er jo hva vi forstår med det. Men det er i bunn og grunn et dårlig uttrykk i kristen sammenheng.

I Esek. 44. leser vi om presteklærne. De skulle være av *lin*. De skulle nemlig ikke kle seg med noe som fremkaller svette.

Men det er jo dette som er så fremme i tiden, hva vi skal gjøre for Herren. Av alle mulige slag og på alle mulige felter. Nye «evangeliseringsmetoder», nye forkynnelsesformer osv. Og ungdom og eldre med står frem og vitner om kallet de mener å ha fått til *tjeneste*, som om det var det største. Som om det var evangeliet!

Men med denne veldige vektlegging på offer, tjeneste og utrustning til tjeneste, står vi i fare for å havne nettopp i dette som W. Booth profeterte angående endetiden. Bl.a.

religion uten Den Hellige Ånd. Eller kanskje nettopp disse ting viser at vi er nettopp i denne tiden?

Og får vi relegion uten Den Hellige Ånd, da får vi også kristendom uten Kristus. Du skulle vel ikke være i denne situasjon du som leser dette? Relegion uten Den Hellige Ånd? Hva er det som driver deg i virket? Er det dette som Den Hellige Ånd åpenbarer deg om Jesus? Dersom du drives av Ånden, da ligger det på deg og alt ditt virke, å bringe videre og formidle, forkynne og vitne om *det som Den Hellige Ånd gjennom ordet har forkynt og vitnet for deg*. Er det det som er drivkraften? Og her er ikke først og fremst tale om følelser, men om kjærlighet til budskapet, som er budskapet om Guds kjærlighet til deg.

Sannheten tro i kjærlighet
(Ef. 4,15)

La oss stanse for noen spørsmål det er verd å stanse for: Hva består

ditt kristenliv av? Hva er *innholdet*? Er det «kristendom» eller er det Kristus? Det er visst ikke god tone å spørre slik, men det står nå om død og liv, herligheten eller fortapelsen, himmel eller helvete! Og der skiller de døde fra de levende; *på Ham!* Ellers, i det daglige virket kan de se ganske like ut, de taler *om* de samme ting, bruker de samme ord og vendinger, men den ene har Jesu vitnesbyrd, den andre ikke. Den ene blir frelst, fordi han har Sønnen, og det er *hele* grunnen. Den andre går fortapt fordi han ikke har Guds Sønn, og det er *hele* grunnen. (1 Joh. 5,12).

Den som har Sønnen har også syndens forlateise, Guds rettferdighet og det evige liv *i Ham*. Den som ikke har Sønnen har bare sin synd, og går derfor fortapt, for ingen synder kan bli stående for Gud. *Vi må bli skilt ifra vår synd!* Derfor dreier hele saken seg om dette ene: Har du Jesus?

Vi leser om Peter i Joh. ev. hvor han blir gjeninnsatt i apostolembetet. Jesus spør ham tre ganger; elsker du meg? Og for hver gang Peter svarer bekreftende får han et oppdrag. Fø mine lam – Vokt mine får – Fø mine får. Men legg merke til hva Jesus spør om. Elsker du *meg*? Ja, hva svarer du så? Og dette å elske Jesus, vil det si å alltid ha så varme følelser for Ham? Nei, våre

følelser hører denne falne verden til så de skifter. Men jeg kan ikke være foruten Ham. Jeg henger fast ved Ham og jeg må stadig forsikre meg om at jeg virkelig *eier* Ham. Denne vekkelsen og fornyelsen må vi leve i som kristne hele livet ut, og det vil Herren sørge for, der hvor Hans ord blir tatt imot. Opphører dette så er det livet selv som opphører, og ikke noe mindre.

All sann fornyelse i kristenlivet består i at Den Hellige Ånd levedegjør Kristus for meg i ordet. I *ordet*, og ikke i alle mulige slags opplevelser skilt fra ordet. Da blir det ikke religion uten Den Hellige And, da blir det ikke kristendom uten Kristus. Men det blir et levende vitnesbyrd om en *levende* Frelser. Om *Ham* som lever for Gud som min ypperste prest NÅ! Og det er ikke noe annet som kan føre til vekkelse i ordets egentlige betydning, og det er ikke noe annet som kan lede en synder til liv i Gud!

Uten denne fornyelsen sovner du inn i døden (den evige), og uten dette møtet med Herren i ordet, så har du aldri vært noen kristen. For hvilket grunnlag er du da en kristen på? Det evige liv er jo nettopp å *kjenne* den eneste sanne Gud og den Han utsendte Jesus Kristus. Og Han er bare åpenbart slik i ordet.

Altså, hvor står så du i forhold til Jesus? Er du avhengig av Ham i

virkeligheten? Kan du godt klare å være en kristen uten Ham? Trenger du Ham bare hver gang du åpenbart har felt igjennom, eller livet blir særlig vanskelig? Kan du tjene i Guds rike ute Den Hellige Ånd?

Kjære venn, vårt fordervede kjød er slik i sitt vesen, at vi igjen og igjen må vekkes opp for hva det hele i virkeligheten dreier seg om. For hva sann kristendom er! Her hjelper ikke vår forstand oss. (Se Ord.spr. 3,5 og Es. 55,7-9).

Uten denne fornyelsen sløves vi altså, og ganske snart så går vi for *egen maskin*. Og når dette lykkes sånn passe for oss, må Herren snart si om oss, som Han måtte si om sitt folk fordum: «Dette folk holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine leber, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er et menneskebud som *de har lært*» (Es. 29,13). De roste seg av Herrens tempel, men kjente ikke Ham som det vitnet om. Hvor mange bekjenner ikke Jesu Navn uten å kjenne Ham? Det sier Jesus oss selv flere steder bl.a. Mt. 7,21-23, Mt. 25,1-13, Mt. 22,11-13. Og dette burde være en vekker for oss. Kristent liv og kristen tjeneste består ikke i første rekke å gå *ut*, men *inn*. Inn til Herren så *evangeliet* kan få drive oss ut. M.a.o. få være drivkraften. Derfor forkynnes også Guds ord oss i

lov og evangelium der hvor det forkynnes sant og rett. Ved loven, dette som dømmer vårt eget og åpenbarer vår synd når vi får se hvor himmelvidt vi er ifra Guds vilje med oss, åpnes døren for evangeliet.

Det er Herren som driver oss ut og inn der hvor Hans ord blir tatt imot som *Guds* ord, og ikke som noe som er overgitt til vår vurdering.

Ja, du har lest det står skrevet; «uten meg kan I intet gjøre». Hverken til deres egen eller til andres frelse!

Skriften taler om en *ryddet* vei (Es. 35,8-9), og i Ap.gj. kan du lese om at kristendommen i den første tid rett og slett kaltes *Guds vei!* Og Jesus sier jo også om seg selv: *Jeg er Veien! Jeg er Guds vei!* Når vi blander vårt eget inn i dette så blir veien skjult og vi blir vandrende på en vei som *ikke fører frem*. Guds ord er der for å tros og tas imot som det står! Skriften taler også i Åp. 22,1 om den *elv* som rinner ut fra Guds og lammets trone. Den er *klar som krystall!* Ja, Guds vitnesbyrd, evangeliet, det er klart som krystall, likesom alt annet som kommer ifra Herren. La oss derfor ikke være som Israels hyrder (Esek. 34.) som grumset vannet til. Evangeliet er klart, og det sier at dine synder bar Han på sitt legeme

opp på korsets tre. Og den som tar sin tilflukt til dette budskapet, han har det som det inneholder. Nemlig, syndenes forlatelse! Og som Luther sier; «der hvor syndenes forlatelse er, der er liv og salighet». For frelse, det er nettopp syndenes forlatelse og syndenes forlatelse er oss gitt i Jesus Kristus. Det er kristendom! Og når det gjelder kristen tjeneste, så heter det ikke kristent «arbeid», men å drives av Ånden. Og det er forskjell på det!

Måtte Herren få bevare oss der hvor vi er i behov av nåden, for så lenge får Han bevare oss. me på dette sted, blir vi ikke noe, og må vi ikke bli noe i oss selv, hverken som enkeltmennesker eller som organisasjon. For det som vokser *i seg selv* vokser for ilden, men det som vokser *i nåde og kjennskap til Jesus Kristus*, vokser for himmelen.

Einar Kristoffersen

Lovgjerningsvegen

Det er lite tala om den i dag. Våre åndelege fedre var redd denne vegen, og tala ofte om den. Det ligg i vår natur å tru at denne veg fører til liv før eller seinare.

Paulus skriv i Rom. 7.1. «Eller veit de ikkje brør – for eg talar til folk som kjenner lovi – at lovi råder over mennesket for so lang tid som det lever?» V. 5. «For då me var i kjøtet, verka dei syndige lystene, som var i lemene våre at me bar frukt til døden.» Så dette er ein dødens veg, men her tek all sann kristendom til, fordi lova krev, og den ærlege skuldnar vil gjerne betala for seg, verta skuldfri. Å, om livet mitt var meir i pakt med lovkravet. Slik kjenner den skuldige det. Eg må gjera meir i alt som godt

er, og trur dette skal lukkast. Berre eg får kunnskap nok, kraft nok, vissa om bønhøyring og andre ting, kort sagt, alt er knytta til min person. Mange fekk dette til å lukkast, og vert fornøygd med seg sjølv. Andre tok det godt nok. Dei er då so trufaste og gavmilde, ber og arbeider for andre si frelse.

«På domens dag skal mange seia til meg: Herre! Herre! har vi ikkje tala profetord i ditt namn, og drive ut vonde ånder i ditt namn, og gjort mange under i ditt namn? Då skal eg svara dei beint ut: Eg har aldri kjent dykk. Gå burt i frå meg, de som gjorde urett.» Mat. 7,22-23. Dette er svære ord frå vår kjære frelsar. Kva var uretten? Det var det dei hadde vore og gjort dei sette

si lit til. For det kunne dei sjå, og dei trudde det var frukt av Guds ånd.

Det er vel ikkje noko som har vore so mykje til hindring for Guds rike på jord, som menneske under lova. «Kjære korleis er du komen inn her og er ikkje bryllaupskledd? V. 12. Då sa kongen til bordsveina: Bitt hender og føter på han og kasta han ut i mørket utenfor, der dei gret og skjer tenner. For mange er kalla, men få er utvalgt.»

Då gjekk farisearane bort og la råd om korleis dei skulle få fanga han i ord eller rydda han or vegn. Mat. 22,13-15. Farisearflokken var stor og sterk på Jesu tid. Den er vel endå større i dag. Difor vart det slik strid når Jesus spurde etter vegn og bryllaupsklærne. Den flokk er stor som er framand for Guds vreide i lova over alt det menneske er og gjer. Desse som Jesus tala til kjende då til både Moses i klungerbusken, Esaias i templet, og mange andre. «Ha av deg skorne! For staden du stend på er heilag jord.» Han kunne ikkje stå for den heilage Gud med sitt eige. Sameleis for Esaias. Ein mann med ureine lippor som bur i blant eit folk med ureine lippor.

«Hvor hen skal jeg dog fly, fra lovens tordensky, med mine synder mange? Hvor skal jeg trøsten

fange? Ti hele verden vide, ei lette kan min kvide.»

Slik ropar eit vakt og søker hjarta, men også eit Guds barn sukkar ofte under lova som vil inn i brudekammeret. Det er gleda i himmelen når eit syndar-hjarta tagnar og vert skuldig for Gud. Då er det håp for at faderen kan få gje syndaren til Frelsaren. Det står skreve: «For Kristus er enden åt lova, til rettferd for kvar ein som trur.» Rom. 10.4. «Men skifta har stengt alt inn under synd, so det som var lova, skulle ved tru på Jesus Kristus verta gjeve dei som trur. Men før trua kom, vert me haldne innestengde i varetekts under lova til den tru som skulle openberast.» Gal. 3,22-23.

Når Den Heilage ande kjem inn i hjarta og viser skulda, alt ureint, ja at alt er fortapt, då ser eg: Å, jeg er ein synder stor! Det er all min navne-ære, Bedre kan det ikke være Når jeg hører lovens ord». Men tenk dette er frelsedagen. Her opnar fangevaktaren so fangen får sjå og høyra. «Snara er brosten og fuglen er fri.» For «domaren sjølv for dei dødsdømde døydde.» Kjenner du til han som løyste fangane frå fengselsopphald til fridom og fred ved Jesus Kristus?

Odd Dyrøy

Det sanne ansikt

Mot kristen rock

Vi spurte Wilkersons sekretær om David Wilkerson fremdeles er imot kristen rock. Det forsikret hun oss om at han var.

David Wilkerson forteller i det amerikanske bladet «The Evangelist» om et besøk på en kristen musikkfestival. – Jeg kommer aldri til å glemme hva jeg så. Det var i sannhet en sønderknusende opplevelse.

– Mitt hjerte er nå opptatt med den store nøden i New York City. Mitt kall er å være med å redde fortapte sjeler fra stoff, alkohol, og undertrykkelse fra Satan. Jeg ønsker ikke igjen å bli involvert med rock, tung rock og punkmusikk i kirken.

Følte Guds vrede

– Siden den konserten har jeg grått i timesvis, idet jeg følte Guds vrede mot det jeg så.

– Jeg gikk til festivalen fordi hoveddaktøren i festivalen kom til mitt kontor noen timer før, gråt og fortalte hvor han elsket Jesus, og hvor oppriktig han var. Han ønsket å lære mer om hellighet.

– Han fortalte meg at mine trykte budskap overbeviste ham. Han hørtes ydmyk ut. På hans

ønske gikk jeg for høre gruppen hans, fordi han gav meg forsikring om at jeg ikke ville bli støtt.

Åpent sinn

– Jeg gikk med et åpent hjerte, forteller Wilkerson videre, i artikelen – full av kjærlighet og medfølelse for ham, for de kristne musikere, og spesielt for de omkring 3000 ungdommene som over var festivalen. Jeg satt gjennom to oppbyggelssanger, og var oppmerksom mens musikeren vitnet om hva han sa Kristus hadde gjort i hans liv. Ingen predikant noe sted kunne ha talt med med overbevisning og oppriktighet. Han snakket om adskillelse, å være lydig mot Jesus, vinne sjeler, om bønn, om hellig ekteskap (han var gift), om å leve et hellig liv.

– Jeg bad mens han talte, «kjære Herre, kanskje jeg har feilbedømt denne hardrock-gruppen. Kanskje du gjør noe nytt ved å bruke den musikken som de uguadelige foretrekker, for å vinne dem, å få deres oppmerksamhet, og å fange dem så de kan få møte evangeliet. Herre jeg er villig til å glede meg over det når du er forkynt, på hvilken som helst måte, fra en hvilken som helst gruppe, om du er i det, om Din Hellige Ånd velsigner det.»

Noe som ikke stemte

Jeg stilte meg spørrende om mine skriverier, om djevelens musikk i Guds hus, bare var gamle fordommer, eller ganske enkelt at jeg ikke forsto rockemusikk. Likevel var det noe som ikke stemte. Jeg følte meg ille til mote.

– Jeg resonnererte. «Om Satan er kamufluert i dette på en eller annen måte, om det er en ond surdeig, så vil det bli åpenbart. Satan vil alltid vise sitt sanne ansikt på enn eller annen måte.

– Plutselig skrek sangeren inn i mikrofonen, «Jesus kommer – Han skal slå revner i skyen – vær rede!» Sangen hadde tittelen, «Slå revner i skyene». Plutselig brøt røk ut av røkmaskinene, og de harde slagene økte i intensitet. Nifse lys begynte å blinke, musikerne sto som fantomer som steg opp av en mørk myr.

– Det var spøkelsesaktig, unaturlig og fremmed, og skaren gikk fra konseptene. Det så ut som de elsket det.

Blinde

– Først trodde jeg ikke hva jeg så på scenen. Jeg sa høyt: «Dette kan ikke skje på en kristen festival. De kan ikke gjøre dette til min Jesus! Disse menneskene kan ikke være så blinde. Lederne i dette ungdomsarbeidet kan ikke ha så

dårlig dømmeevne. Gud, hva har hendt med din menighet siden dens ledere ikke kan se det onde i denne vederstyggelighet?»

Masken faller

– Plutselig lå jeg på bakken, på min rygg. Jeg gråt og huket med usigelige sukk i Ånden. Jeg satte meg opp og tok et nytt blikk på scenen, og var skrekkslagen over hva jeg fikk se. Jeg så demoniske skikkelsjer som steg opp fra scenen! Jeg hørte Satan le! Han lo av alle blinde foreldre, de blinde hyrder, de blinde ungdommene, og den fratilne menighet! Det var en bestemt åpenbaring av Satan, verre enn jeg noengang har sett på gatene i New York.

Ikabod

– Jeg reiste meg opp igjen, og skalv under frykten for Gud – idet jeg ble fortært av en følelse av hellig vrede mot slik ondskap. Jeg løp gjennom folkemassen og skrek alt jeg orket – IKABOD! (Herligheten har veket). Jeg løp gjennom skaren og skjøv tilside stoler, gråtende, og ropte alt jeg kunne, «Ikabod! Dette er satanisk! Stopp! Gud er bedrøvet!»

Oversett

– Jeg ble for det meste oversett, og jeg tror de fleste trodde jeg var

en galning. Jeg tviler på om noen visste hvem jeg var. Musikantene kunne ikke høre meg og skaren av mennesker sto så trangt at jeg ikke kunne komme nær scenen.

– Mitt ønske var å rope som Esaias – «For alle bord er fulle av vummelig spy, det finnes ikke en ren flekk» (Esaias 28,8).

– Jeg vil ikke tie stille mens skarer av våre kristne ungdommer blir forført av glatt-talende ulver i førekår! Ekte kjærlighet krever sannhet.

– Det som er så vanskelig for meg å forstå, er at medlemmene av denne gruppen går i pinsemenigheter.

– Musikeren som jeg her omtaler, fortalte meg at han hadde gitt

opp stoff, drikking, seksuelle synsder, og rockeopptredener da han ble frelst. Han klippet sitt lange feminine hår, sluttet å kle seg for å fremheve sin kropp, og begynte å forandre på sitt liv.

Forførere

– Det var en pastor som oppmuntrer ham til «å slutte å se så firkantet ut og å bruke rock for å nå de unge. «En lærer i sekstiårene reiser med dem, og oppmuntrer dem på deres onde veier. Denne læreren sier at rock kommer til å bli «den normale musikk i pinsemenigheter og evangeliske kirker», skriver David Wilkerson.

D. Wilkerson i Dagen

Nr. 1 – 3

SJELESORG

Av Vincent Færevåg

(Framhald frå forrige nr.)

Då kjem me fram til det andre, som er emne for denne timen, sjælesorg. Der ser ein skuldkjensla, angst og nevrosen i forhold til Gud.

Eg synest det ligg to ting i ordet sjælesorg. Det første er *sjela si sorg*. For å sjå kva det er som skaper

denne tilstand, så må me leita oss attende til den tid då sjela var sunn og frisk. Her er det eg synest psykologane reknar feil, ja, eg er viss om det. Dei reknar med at barnet var sunt og friskt til kropp og sjel ved fødselen, og det som skaper angst er det barnet opplever frå fødselen og framover. Dei reknar med at

mykje av den angstkjensla me møter mellom folk i dag kjem frå slike ting som har skremt barnet før det var bevisst, før det kunne registrera, før det kunne vurdera. For eksempel at det vart skremt av ein hund, og det skapte ei frykt for hundar som ikkje kan registrerast eller forklarast, men den ligg der. Med andre ord så reknar dei med ei sunn og frisk sjel ved fødselen.

Men me som les Guds ord veit at her tek dei feil. Me må leita oss lenger attende. Det er heller ikkje vanskeleg å sjå kor langt attende me må gå, for tanken fell utan vidare på dei første menneske i Edens hage. Det ser ut for å vera klårt at samspelet mellom Gud og menneske var normalt då, utan antydning til disharmoni. Mange gonger har eg i stille stunder prøvt å tenkja meg attende til Edens hage før syndefallet. Eg veit det går ikkje, for eg manglar evne til det. Men det ligg som ei dragande makt i sjela – tenk å vera i full harmoni med den levande Gud. Der var ingen ting i naturen eller menneskelivet som viste at der er noko som heiter synd, forbanning og død. Tenk fri for alt dette – –, eg, som er full av synd. Det Gud ville då, det gjorde menneske, og det menneske gjorde var vel lika av Gud – tenk det. Ordet sjelesorg var ikkje

aktuelt då, for ingen hadde bruk for det.

Så kom ormen buktande, og desse to menneska møtte eit sjele- og åndsangrep. Då fall skuggen inn over menneske sitt sjessliv, og den kalde skuggen som ligg over menneskeslekta, den tok til der. Ormen og Eva tok til å pruta om Gud. Der i skuggen vann freistaren, og synda kom inn i verda. Kva så? – jau, det indre åndslivet reagerte ikkje sunt lenger, fordi det reagerte ikkje rett i forhold til Gud. Vidare ser me at menneske blei slitne laus frå Gud, eller som Guds ord seier det at dei døde i synder og overtredelser. Det vil sia at dei trudde løgna framfor sanninga.

Men vårt åndsliv slutta ikkje å eksistera. Det er der framleis, men det tok til å reagera feil på alle ting. Når det gjeld det at menneske er fødd under synd og reagerar feil på alle ting, der synest eg Guds ord talar klårt. Det er vanskeleg for oss å godta det, men det er likevel sant. Me ser det også på barnet som tek til å leva, kor det reagerar feil, det er sjølvisk, har lett for å lyga, lett for å misforstå, og trur lettare løgna enn sanninga frå dei er ganske små. Det ligg i vår natur, fordi den er øydelagd og komen ut av samspelet med Gud. Dette er menneske si store ulukke, som me er fødd inn i.

Fallet bort frå Gud skaper eit sjelesår som smertar og blør. Eg trur det er Augustin som seier at mennesket er skapt til samfunn med Gud, og at menneskehjarta er uroleg til det finn kvila i Gud. Når eg ser menneske-slekta frå denne synsstaden, og kjenner kor såret og smerten ligg over tida i dag, då ropar det i hjarta mitt om nåde til å kunna visa nokon inn til fred, kvila og harmoni med Gud igjen. Eg har tenkt på dette som ei grein som får eit sår, og frå såret renn livssafta og livet ut til greina visnar. «Mi livssaft turkar ut som i sumarturken», seier ein som ligg der og syrgjer.

Det ser ut for å gå so nokolunde for mange menneske i årevis, ja, livet til ende. Dei smør på salve og set plaster på, men det lækjer ikkje. Forrige veka besøkte eg ei kvinna på sjukehuset, ho hadde kreft i andlitet, og dertil var ho åreforkalka så tanken var ikkje så klar. Såret var ulækjande, men ho stelte om det best ho kunne, for å få det til å smerta minst mogeleg og til å visa så lite som råd var. Men om det lukkast langt på veg, så bar det døden i seg. Slik steller mange menneske med sjelesåra sine.

Men for enkelte – kor mange veit ikkje eg – kjem det ei tid då deira indre menneske blir drege inn i Guds lys i møte med Gud. Då hender det to ting. Ein kjem til å

kjenna at alt i meg som skaper frykt, alt i meg som skaper smerte, *det er synd mot Gud*. Det står i Rom. 3, 20 «at ved lova kjem ein til å kjenna synda». Det er eit forferdeleg kjennskap. Så lenge ein kan gå der og forsvara synda, leggja klutar på, eller prøva få ei ny drakt på, så lenge kan det gå på eit vis. Men når Gud riv maska bort og du står inne for Guds heilage andlet i di synd, det er ei forferdelig oppleving. Der har eg vore, og det verste eg har møtt er meg sjølv i Guds lys.

Me kjem til å kjenna ein ting til, og det er vår avmakt og hjelpeføysa både overfor Gud og overfor synda. Me kjem ikkje så langt på det menneskelege plan, som i sjukdom, på det økonomiske, i barneoppsedinga osv. før me møter avmakta og hjelpeføysa. Men verre er det å stå inne for Gud og ikkje kunna svara eit til tusen, når kvar einaste synd er nok til å senda meg til fortapinga si evige gru.

Berre ei synd er nok, og her er det frå hovud til fot, hjertets innehavste rot. Det er sjelesorg – sjela si sorg.

«Me veit at det lova talar, det talar ho til dei som har lova, så kvar munn skal tagna og heile verda bli skuldig for Gud.» Tenk om det kunne henda idag at folk tagna overfor lova sin veldig tale, då var der von for våre byar og bygder.

Men folk snakkar, forklarar, og snur seg frå ansvarsforholdet og så står lova og Gud maktlaus, og satan er verksam, medan sjela er i sorg. I denne stoda har sjelesorga sitt største mål, i vonløysa – vonløysa i sitt åndelege liv, ei sjuk, blødande og skrikande sjel. Mange menneske kjenner seg att i det som står i Esa. 6,5: «Usel er eg! No er det ute med meg, for eg er ein mann med ureine lipper, og eg bur mellom eit folk med ureine lipper, og augo mine har sett kongen, Herren, allhers Gud». Det er sjelesorga i si djupaste fornedring – vonløysa. Der er det me møter dei som seier at alle dei andre kan bli frelst, men ikkje eg. Då er det ikkje berre munnen som plaprar, men det er sjela som lir.

Sjeleomsorga

Det andre som ligg i ordet sjelesorg, det er sjeleomsorg. Skal slike menneske bli frelst, må dei møta sjeleomsorg i si naud. Når me talar om sjelesorg så tenkjer me oftast på sjeleomsorg. Då har det vorte godt for meg å sjå at denne omsorga tek til i Guds eige hjarta, og ikkje her på jorda. Den tanken har gripe meg at det er ikkje berre syndaren her på jorda om ber på sår og sorg etter synda, men *det gjer også Gud*. Det står i 1. Moseb. 6,5-6: «Og Herren såg at vondskapen var stor hjå manneætti på jordi og at alt dei tenkte

og emna på i hjarto sine, det var berre vondt all dagen, då angra Herren at han hadde skapt menneske på jordi og *han var full av sorg i hjarta.*»

Syndefallet skapte eit sår i Guds hjarta over den falne skapningen, om me har rett til å seia det slik. Gud miste sin kjæraste skapning, og var full av sorg i hjarta. Dette er sjeleomsorg.

Å, kor eg er lukkeleg fordi denne omsorga er fødd i Guds hjarta. Her kan me minnast greina eg nemnde med sitt opne blødande sår. Blir ei grein avbroten, så blir også treet såra og får eit motsvarande sår som blør. I greina er det berre den velse safta den mottok frå treet som renn ut, og greina dør. Men treet har framleis liv i seg. Slik er det med Gud når han blør i si omsorg for sjelene, så har han livet i seg. «I han var liv, og livet var ljuset åt menneske.»

Kva er sjelesorga sitt mål?

Det er ganske enkelt å få forbindelse med Gud i orden att. Skrifta fortel at vårt sjelesår er så ureint at det kunne ikkje leggjast inn til Guds sår og gro saman. Det gjekk ikkje fordi me er falne, ureine og øydelagt.

Guds hjartelag og omsorg visar seg i to ting som måtte gjerast. Det første er at synda måtte få si straff,

som er døden. Skulle Gud la straffa gå ut over oss, som hadde fortent den, då blei kvar ein av oss dømt til evig fortaping. Du – dette kjem nokon menneske til å oppleva, å stå ansvarleg framfor Gud med sine synder og bera domen sjølv. Eg har bede Gud om å la noko av denne sanninga gripa meg slik at sjeleomsorga blei født i mitt hjarta, for eg synest stundom eg har så lite av omsorg for sjelene.

Men Gud valde å la straffa gå ut over ein stedfortredar, ein som han sette inn i min og din plass, inn under vår dom, og let han smaka døden for alle. Det gjorde Gud. Dette er sjolesorg og omsorg i praksis.

Men Gud må gjera ein ting til. Han lyt røra ved den syndeskorpa som ligg over hjartesåret så det tek til å smerta og blø, slik at me tek til å skrika – ikkje etter salve eller plaster – men etter lækjedom.

Eg har vore borte i litt av kvart, også litt gartneri, og når eg tenkjer på det, ser eg for meg gartnaren og potekvisten med ein skitten sårflate etter den tida han blei skild får treet. Eg ser og for meg gartnaren når han tek stamma for seg og legg ope eit blødande sår med kniven sin – slik er det også med Guds hjarta og frelsarens sår. Så tek gartnaren den vesle dødsdømde potekvisten og skjer såret reint – slik

gjer Gud med meg og deg, han skjer reint i hjartesåret. Det vil seia at han let oss sjå oss sjølv i Guds lys, slik at livssafta blir lagt open og hjartesåret skrik etter lækjedom. Dette synest eg er fint. Gamle Ivar Solesnes sa ofte at når du får leggja ditt sår inn til Jesu sår, då blir det lækjedom. Her hadde eg hug å vitna om då eg kom med mine skitne og blødande sår og fann lækjedom i Jesu sår.

Når safta flyt frå treet til kvisten vil der om ei stund veksa fram eit lite blad, då veit gartnaren at nå er der liv. Det er sårt å sjå dei mange sjolesyrgjarar i vår tid som ikkje skjer reint såret, men dei prøver å leggja det gamle og ureine såret inn til stamma og binda fast og voksa over, og så blir det aldri liv og frukt. Dei blir ståande der som ein turr kvist.

Men du kor gildt det er å sjå eit lite grønt blad – ein lovsong til Gud ein takketone for fred og lækjedom i Jesu sår, merka gleda i Herren og Kristi vitnemål strøyma fram frå hjarta osv.

Her har me sett litt av to ting som Guds ord er fullt av, og det er lova sin gjerning og evangeliet sitt fullbrakte verk. Det er det som er sjolesorg. Korleis er det med deg, har du sjolesorg eller har du funne sjellelækjedom?

Mange gonger har eg fortalt om den kona som kom reisande og var i sjelenød, som ville vita om eg trudde ho var frelst. Eg svara at det kunne eg ikkje svara på, og om eg kunne og kva eg svara, så ville du misbruka det. Og for å gjera ei lang soga kort, så enda det med at ho fekk tru seg frelst. Men årsaka til at eg fortel dette er at ho sa dagen etter: «Nå kan du seia kva du vil, for nå veit eg at eg er frelst». Då hadde menneske si meiningslite å seia lenger, for ho hadde fått sjelomsorg og lækjedom hjå Gud. Du kor «salig det er når folk tek til å seia: eg veit, at eg har gått over frå døden til livet.»

Bøn: Herre, så veit eg så inderleg vel at dette er veike ord, men det er ei stor sak. Det var mi bøn og ynske at eg rørde ved noko vesentleg, som Guds Ande kunne bruка. Ser du så nokon som kom her med sjelomsorg

då får du stella med «potekvisten». Å, om du på dette kurset kunne leggja di livssaft så open at syndaren fann den! Eg veit at det er Andens gjerning åleine, men eg veit også at dei som skal vera lærarar her har du sett inn som Andens reidskap i denne store oppgåva.

Så prisar eg deg Himmelske Far, fordi eg veit at nettopp nå har du sjelomsorg for kvart einaste såra og lidande menneske på denne jorda. Så ber eg deg, Herre, for min og for vår del, at du vil gi oss av «ditt ømme frelser sinn, mot slektens sorg og harm, lukk oss i dine smerter inn og gjer oss sterke og varme. Lær meg å skue med ditt blikk, hvert folk som liv og grenser fikk, og bære slektens nød og skam med kjærighetens offerbrann, til døden tro», så me kan vera sjelosyrgjarar med sjelomsorg. Amen.

Hør! Så skal deres sjel leve

Es. 55,3.

Her stadfester profeten hele hovedlæren i Skriften at vi blir rettferdig for Gud ved troen. Paulus sier: «Så kommer da troen av forkynnelsen», og Kristus sier: «Dere er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til dere». Dere har ikke gjort annet enn å høre mitt ord, så har troen kommet inn i hjertene der-

es, og så er dere blitt rene. Og dette sier Kristus selv, han som skal dømme på den ytterste dagen.

Hele Skriften knytter frelsen til det korte ordet «troen». Derfor vil vi samle all vår oppmerksomhet om dette spørsmålet: Hvorledes får vi troen? Og hva er troen?

Alle vakte sjeler som søker frelse, finner til slutt alle sine vanskeligheter samlet om dette punktet. Og det er jo også dette frelsen er avhengig av. Hør derfor hva Herrens Ånd sier om dette: «Hør! Så skal deres sjel leve. Bare dette: «*Hør!*» Troen kommer ved at du hører. Troen kommer ikke av seg selv. Det er her alle vakte sjeler tar feil. De bare tenker og tenker og hører ikke det Gud sier. På denne måten kommer ikke troen. Den kommer heller ikke ved at du ønsker og venter på den Hellige Ånd. Heller ikke ved at du arbeider på ditt eget hjerte for å få det til å tro.

Nei, Kristus sier: «På grunn av det ord jeg har talt til dere». Bli stående, og hør det Gud taler. Ta Gud på ordet, og stol på at han ikke lyger, hvor ille det enn måtte se ut med din fortjeneste og din elendige bedring, og hvor lite du enn måtte føle det i ditt eget hjerte. Hvis du bare kan ta Gud på ordet og av hjertet tro hans vitnesbyrd om Kristus, så har du med det samme hele Frelseren og alt det han har gjort for deg.

Legg merke til hvor fint apostelen taler om dette i Rom. 10: «Rettferdigheten av troen sier så: Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal fare opp til himmelen – det vil si: for å hente Kristus ned –? Eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen – det vil si: for

å hente Kristus opp fra de døde –? Men hva sier den? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Det er troens ord som vi forkynner.»

Hør hvilken lære det er! Se ikke hit eller dit etter Kristus, vil apostelen si. Speid ikke omkring i det usikre rummet, i det dunkle, uendelige fjerne! Hva sier Skriften? Ordet er deg nær. Hør! Du har Ordet – det troens ord!

Ja, men Kristus? – Hører du ikke: *Du har Ordet!* Ta Ordet, så har du Kristus. Du synes at Kristus er så langt borte, som om han var i himmelen eller i avgrunnen. Du vet ikke hvor han er, eller hvorledes og når han skal bli din. Du strekker deg ut i det ukjente fjerne etter ham.

Du behøver ikke, sier apostelen. Ordet er deg nær, nemlig troens ord. Griper du det ordet, så griper du Kristus. For i samme øyeblikket ordet om Kristus finner plass i hjertet ditt, har du Kristus med all hans fortjeneste. Ja, du har alt det som ordet inneholder.

På denne måten frelser troen. Gud gir deg et ord. Du tar imot det. Og i samme stund har du det som ordet inneholdt og lovte. Dette var det Kristus alltid ville lære oss, da han gikk omkring og hjalp alle bare med ord. Han sa et ord. De trodde det. Og straks skjedde det.

Et lærerikt eksempel har vi i Joh. 4 i fortellingen om den kongelige embetsmann. Sønnen hans ligger for døden. Da går han bort og ber ham komme og helbrede sønnen hans. Men Jesus begynner å straffe vantroen med å si: «Uten at dere ser tegn og under, tror dere ikke». Likevel gjentok den kongelige embetsmann bønnen sin. Men nei, Kristus gikk ikke med ham. Hva gjorde han i stedet? Han ga mannen et *ord* og sa: «Gå hjem, din sønn lever!» Og «mannen trodde det ordet Jesus sa til ham, og gikk». Men han var så langt fra hjemmet sitt at han først dagen etter møtte de tjenerne som var sendt ut for å fortelle ham: «Ditt barn lever». Og da han spurte om tiden da det ble bedre med ham, forsto han at det var den timen da Jesus sa til ham: Din sønn lever. Og det var nettopp den samme timen han med troen grep Ordet.

Her kan vi se hva det er «å vandre i troen». Mannen fikk ikke se noe.

Jesus gikk ikke med ham. Heller ikke fikk han noe lækemiddel å bære på eller å se på. Han fikk ikke noe som kunne sees eller føles. Han fikk bare et ord. Og med dette ordet gikk han til den andre dagen. Hele den lange natten måtte han nøye seg med et ord. Deretter fikk han vitnesbyrdet gjennom tjenerne. Se nå her, på samme måten skal også vi være fornøyd med et eneste ord av den Herre Jesus. Så skal vi vandre i troen uten å se noe av at det er gått i oppfyllelse.

Det er av stor viktighet å prente dette dypt inn i ditt hjerte. For det er helt ubegripelig hvor langvarige og smertefulle kvaler det kan koste en sjel å komme bort fra sine egne følelser og gripe denne hemmeligheten at vi må begynne med å høre og ta imot et ord av Kristus og stole på det.

Vi vil alltid føle noe i hjertet og kjenne Åndens liv, før vi tror. Men vi kan ikke oppleve dette, før vi har tilegnet oss Ordet.

C. O. Rosenius

Torn i kjødet

2. Kor. 12,1-9

Les denne beretning, da jeg skal berøre bare det sentrale emne.
Se også Ap.gj. 22, 14, 15 og 17.

Da han (Paulus) ble ført inn i Damaskus der Ananias forkynnte hva fedrenes Gud hadde utkåret

ham til. Ja, det var sannelig ikke småting. Han skulle kjenne hans vilje, se den rettferdige og høre røsten av hans munn. «For du skal være ham et vitne om det du har sett og hørt.» Den inspirasjon Paulus har fått fra Herren, det ser vi fra

brevene. En hemmelighet som har vært skjult fra evige tider, men nå har han åpenbart det for meg, sier han. Evangeliets hemmelighet vil han åpenbare for alle sine troende. Men da må vi, «som en flittig bi, sette oss på ordets blomsterenge og blive ved å suge lenge!»

Da Paulus omsider vendte tilbake til Jerusalem og var i templet og bad, kom han i en henrykkelse, sier han. I hans andre brev til korinterne dukker dette minne etter 14 år opp i han igjen. Men jeg kommer nå til syner og åpenbarelser av Herren. Og det var bare Gud som visste om han var i eller utenfor legemet. Han ble rykket inn i Paradis og hørte usigelige ord som det ikke er et menneske tillatt å tale. Merk disse ord. Ikke et menneske tillatt å tale. Disse ord kaster lys over versene 7, 8 og 9.

I vers 7 sier han det er gitt ham en torn i kjødet for at han ikke skal opphøye seg. Jeg har hørt tolninger av torn som en legemlig skavank som at han stammet, eller hadde vansker med å tale. Han sier jo selv hva torn består i. En Satans engel som slår meg så jeg ikke skal opphøye meg av de høye åpenbarelser. Om denne bad han Herren tre ganger at han måtte vike fra ham, men fikk dette svar: Min nåde er deg nok, for min kraft fullendes i skrøpelighet. Siden roste han seg

bare av sin skrøpelighet, forat Kristi kraft skulle bo i ham. Gud bruker på underlig vis Satan for å tjene sin sak på jord.

I Jobs bok ser vi hvor langt han slapp ham. Han fikk røre ved Jobs eiendom, hans barn og ved hans kjød og ben, men hans liv fikk han ikke ta. Men så måtte Satan stå med Job i sine hender og høre disse livsalige ord: Jeg vet, jeg vet at min gjenløser lever, og som den siste skal han stå frem på støvet. Hadde han fått lov, så hadde han kastet ham ut av vinduet, men nei, han måtte fint stå og høre på. I Jesu svar til Pilatus hin gang, ser vi Guds evige rådslutning: «Du hadde ingen makt over meg, om det ikke var gitt deg ovenfra». Det er mange som støter seg på slike ting at Gud kan slippe Satan til i de troendes liv. Jeg tror årsaken til dette er ganske enkel. De har ingen torn i sitt eget kjød.

En stor svensk vekkelsespredikant virket i vårt land for mange år siden. Far var på et av disse møtene. Taleren ropte ut over den store forsamling: La oss bygge på opplevelsens klippegrunn! Far reagerte sterkt på slike uttalelser. Da han kom hjem, tok han fram igjen Rosenius' skrifter. Leste siden en bok av samme predikant som denne skrev i sine eldre år. Nå hadde han fått et

annet syn og sinn. Nå bygget han bare på Kristus.

Vi møter så ofte spørsmål fra verdslige og religiøse som ikke kjenner sin besøkelsestid: Hvordan kan Gud ha all makt i himmel og på jord, når vi ser all nød og elendighet ute i verden? Det enkleste og viktigste svaret er dette: Får du se din sanne og fortapte stilling overfor den levende Gud, da blir det et annet og viktigere spørsmål som vil skyve andre spørsmål ut av ditt sinn: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst? Svaret er det samme som Paulus ga fangevokteren i Filippi: Tro på den Herre Jesus, så skal du bli frelst. Mannen tok imot budskapet, siden vasket og salvet han sårene etter piskeslagene til både Paulus og Silas.

Det er og blir bare Paulus som ble rykket inn i Paradis, la det være klart. Men jeg tror alle levende kristne har en torn i sitt kjød. De fleste er vel ikke oppmerksomme på det.

Jeg vil komme med en kort fortelling som bekrefter dette. Dette er om min beste kamerat som døde for vel 20 år siden. Han fikk bare 2 år som kristen. Det var en midtsommerkveld vi satt nede ved sjøkanten og brente sankthansbål ilag med de troende. Som verdslige ungdommer var vi med på mye, festet litt, og drakk, dessverre. I en vik lenger inne i fjorden var det dans og moro. Vi satt og så båtene seile innover fjorden, alle var i særlig godt

humør. Jeg skal ikke legge skjul på at jeg kjente fristeren, jeg så det også på kameraten. Vi må være klar over at Satan er ute etter å vinne tilbake de han har mistet. Jeg bøyde meg bort til kameraten og hvisket navnet hans. Hvordan føles det? spurte jeg. Å, sier han, hvis jeg ikke hadde opplevd det jeg har med Jesus, så forstår jeg ikke hvordan det hadde gått. – Hva har du opplevd, da? spurte jeg. Det er umulig å forklare, sier han. Så sant, så sant. Det er og blir umulig å sette det sammen. Sangeren sier det samme: Det kan ei forklares, men kan blott erfares, hvor salig det er hos Jesus.

Hva annet er dette, enn tornen i kjødet? Dersom denne torn fikk vike fra Paulus, slik som han bad om, da hadde brevene sikkert blitt deretter. Da ble han sterk uten denne skrøpeligheten. Da fikk han rose seg av sine høye åpenbarelser. Han hadde vel heller ikke behøvd å si: Jeg vil ikke vite noe iblant dere, uten Jesus og ham korsfestet. Heller ikke stus, og døden en vinning. Han behøvde heller ikke å jage etter å gripe Ham som hadde grepet ham først. Alt er mulig for Gud. Dem som han forut bestemte, dem har han også kalt, og dem som han kalte, dem har han også rettferdigjort, og dem som han rettferdigjorde, dem har han også herliggjort, Rom. 8,30.

Vår store Gud gjør store under – Å, du forunderlige Gud! Slik synger Per Nordsletten.

Erik Lillebostad

Hjørnestenen

1. Pet. 2 kap. 1–9.

Da Gud skapte jorden og alle ting ved sitt allmaks ord, så han at alt var såre godt. Så skapte han mennesket i sitt bilde. Det var fred og harmoni i Paradiset. Djevelen kom i en slanges skikkelse og sådde tvil på Guds ord i deres hjerte. Adam og Eva klarte ikke prøven og sank ned i et bunnløst dynd av synd.

Synden kom inn i verden, og trengte igjennom til alle mennesker. Gud hadde mistet sin dyre skapning. Men han hadde allerede lagt en ny og bedre grunnvoll. Se jeg legger i Sion en hjørnesten, utvalgt, kostelig, og den som tror på ham skal ingenlunde bli til skamme. Vi var innesluttet i Guds hjerte, og den nåde som er oss gitt i Kristus fra evige tider. Nedleggelsen av grunnen ble innledet ved hans fødsel hin julenatt i Betlehem, fortsetter med hans oppvekst i Nasaret, barnet vokste og blev sterkt og fullt av visdom, og Guds velbehag var over ham. 30 år gammel stod han en dag ute ved Jordان, og ble døpt av Johannes. Nu stod han i alle synderes sted, og all synd ble lagt på ham. Se der Guds lam som bærer verdens synd. Jesus ble av Ånden ført ut i ørkenen, for å fristes av djevelen. Da han hadde fastet 40 dager og 40 netter, ble han tilsist hungrig. Djevelen kom og fristet Jesus, men Jesus brukte Guds ord og seiret, djevelen måtte vike fra ham. Fullførelsen av frelsesverket skjedde på Golgata da Jesus ropte: Det er fullbragt! Han

avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, idet han viste seg som seierherre over dem på korset. Som stafestelse på dette store frelsesverk reiste Gud ham opp fra graven, og satte ham ved sin høyre hånd i himlen. Nå var grunnvollen lagt i Kristus, og på den skal vi få bygge vårt liv. Dere som tror hører æren til, og den sten som bygningsmennene forkastet er blitt til hjørnesten, men for de vantro er den blitt en snublesten og anstøtsklippe. Gamle Simon i templet profeterete: «Denne er satt til fall og oppreisning for mange i Israel.»

Jeg er glad jeg kan vitne at jeg har funnet min tilflukt og trøst i Jesus, og sier med David: «Jeg bidde på Herren og han böide seg til meg og hørte mitt rop. Og han drog meg opp av fordervelsens grav, av det dype dynd, og han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste. Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange ser det og frykter og setter sin lit til Herren.»

Om noen meg nå spørre vil
om grunn til salighet,
og om det hører mere til
som man bør have med,
foruten Jesu sår og blod
Som han for verden flyte lot
Jeg svarer med et freidig mot
min grunn er Jesu blod.

Oddvar Lønnerød

Vår tids kristenhet

mel. Jeg er en kristen

På sangens toner vil jeg frembære de tanker som i mitt hjerte bor –,
mot Herrens Ånd vil jeg lydig være, og vise troskap mot Skriftens ord.
Vi ser jo klart at den tid er kommen, som varslet er i Guds eget ord –
Ja, slekten modnes for trengselsdommen, som snart vil gå over syndens jord.

Hvor få er de som på pilgrimsferden vil bli for Herren et ærens kar,
for mange skikker seg lik med verden, i fremmed åk de med vantro drar. –
Mot strømmen har de ei mot å vandre, de velger seile i medvinds bris,
i alle ting være lik de andre, og bare leve på verdens vis.

I pakt med tiden skal allting være, for skriftens livsnormer passer ei,
man tåler ikke den sunne lære, men velger gå sine lysters vei.
Og mann og kvinne skal være like, i stand og stilling, antrekk og klær.
Der brytes lover åndens rike, med Skriftens lære i strid man er.

Og kristennavnet vil mange bære, men har i verden sin hjerteskatt,. ja Ånden sier det så skal være, den siste time av tidens natt.
Nå har man kunnskap og teorier, et skinn av guds frykt for uten liv.
Ja, hvor er kraften som helt befrier, fra syndens treldom og tidsfordriv.

Nå har man klubber og kosestunder og underholdning med lek og spill,
mens verdens første sin list utgrunder og fører menneskesjeler vill.
Man spør ei etter de gamle stier, men blir beseiret av tidens ånd,
og stadens vektere bare tier – mens verdslyheten tar overhånd.

Ved TV-skjermen der sitter mange, for denne «husgud» de har fått kjær,
der sinn og tanke blir tatt til fange, men Helligånden bedrøvet er.
Å hvilket jag etter gunst og ære og alt forgjengelig stas og pragt, –
der skatten er, vil ditt hjerte være, det har vår Herre og Frelser sagt.

Og noen mener de er på vandring mot himlens herlige paradis
men har ei opplevet sinnsforandring, de ble blott kristnet på kunstig vis.
Å tro på Jesus og seg omvende det er jo skriftens anviste vei,
ja, for å oppnå en salig ende, – en annen mulighet finnes ei. –

Sigurd Brusdal